

нажъ вратата на стаята се отвори и госпожа Теодора се спрѣ вцепенена. После се затече и почна да дърпа брата си.

— Ицо, Ицо, ще го убиешъ!

Иваница скокна цѣлъ зачервенъ, съ треперящи устни и мѣтнѣщи очи.

— Научи най-напредъ сина си да не подслушва и да си знае мѣрка на устата! — рече той, като дишаше тежко, — аинакъ да не ми се мѣрка предъ очитѣ!

Той разтърси дългитѣ си кестеняви кѣдри и съ надменно вдигната глава почна да слиза по стълбитѣ.

Горе отъ дървената площадка боляринътъ Саца се обърна къмъ другаритѣ си, които съ мълчаливо любопитство бѣха наблюдавали борбата, поклати глава и каза:

— Отъ това момче ще стане нѣщо...

Въ това време Иваница се бѣ метналъ на бѣлия си жребецъ и препускаше къмъ тъмнитѣ гори на Орловецъ. Следъ него тичаше вѣрниятъ му хѣртъ. На показалеца му стоеше неподвиженъ и царственъ крагуй.

Отъ този день нататкъ всѣки часъ въ Търново почнаха да прииждатъ бѣжанци изъ цѣла Долна земя. Бѣха боляри, търговци, еснафи, зарѣзали бащини домове и имоти, за да спасятъ живота си и подадатъ на роднитѣ братя въ Хемскитѣ класури рѣка за обща борба. Не, не се търпѣше вече. Византийската държава не закриляше людетѣ си, не можеше да брани границитѣ си. Само възкресението на старата, велика Симеонова империя щѣше да ладе миръ и благополучие на полуострова.

Забѣгнали нѣкога отъ Преславъ въ Охридъ, Солунъ и Драчъ, сега старитѣ болярски родове се връщаха къмъ древнитѣ си семейни гнѣзда. Пакъ отъ нѣвгашнитѣ горди планински кули щѣше да се възроди това, което е било преди.

Една вечеръ, късно, на портата на властелската твърдина отекнаха силни удари. Двама конници чакаха на дѣжда да имъ се спусне подвижния мостъ.

Тодоръ и Бѣлгунъ се спогледаха. Поклатиха глава. Нови бѣжанци. Дадоха знакъ да ги пуснатъ и отведатъ въ жилището на дежурния войвода. Ала бѣжанцитѣ насто-